

Om Ofissim

**Malte
Persson
Om
missifO**

Albert Bonniers Förlag

»Mitt i livet finns ett gapande hål
och det hålet är livet«, sade Ofissim,
och det var det första han sade.

Många lärde sig av Ofissim, och detta var inte något som han uppmuntrade särskilt mycket. Snarare väldigt lite eller inte alls.

Varthelst Ofissim behagade gå
strödde han brödsmulor efter sig,
för att de hungriga småfåglarna
säkert skulle suddas ut hans spår.

Ofissim aktade sig för speglar, och för fönster, då dessa betraktade ur vissa vinklar och vid vissa ljusförhållanden också började bete sig som speglar, nämligen ofördelaktigt för självbilden. Av samma skäl hyste han en sund skepsis mot stillastående vatten och blankpolerade metaller; ja, mot plana ytor överhuvudtaget. När man en gång för Ofissim beskrev en fotograferingsmaskin bleknade han och hämtade sig först flera dagar senare. Han beslöt att studera den optiska vetenskapen, emedan det alltid är klokt att känna sina fiender.

Ofissim sade: »Du kom genom en port mer smyckad i sin härlighet än dem Nebukadnessar eller Salomo fordom låtit resa för att sedan gå in och ut genom, och föga anade du att det var köksingången.«

Ofissim skrev om sin älskade:

»Hon är fruktbarhetsgudinnan
Hon är frukten och hon är barheten
Hon dras i en vagn av lera
och stad och landsbygd vältrar sig
kring hennes fulländade ekliptika
och kring hennes kopparknän
där hon går längs Rue du Cherche-Midi
med ett paraply av regn
och klädd i fåglar och förlåtelse«

Enligt vad somliga påstår var Ofissims älskade emellertid inte fruktbarhetsgudinna, eller ens frukthandlerska, utan – om man alltså får tro dessa beskäftiga sagesmän som påstår sig veta – en mager modist med uppnäsa, som han en gång träffat på en begravning. Hon svarade aldrig på hans böner, och det fick Ofissim att likna henne vid de himmelska makterna. Resten är i så fall att betrakta som poetisk frihet, vilket förvisso är den förnämsta av alla friheter.

Ett smärre arv gav Ofissim för en tid möjligheten att inte arbeta. Denna möjlighet utnyttjade han till fullo.

När Ofissim var ung pratade han om att gå till sjöss,
och prata kan man ju alltid.

Ofissim ägde två kostymer, en svart och en vit. På udda datum bar han den vita kavajen till de svarta byxorna, och på jämna datum den svarta kavajen till de vita byxorna. Dock gjorde han ibland även annorlunda, eftersom han inte tyckte om att vara förutsägbar.

Vid högtidliga tillfällen bar Ofissim fez, även efter att det slutat vara modernt. En gång bar han nejlika i knappålet, och minst två gånger kravatt. Underkläder bar Ofissim inte.

Ofissim menade att det bästa han skrev var det som han tillfogade som en eftertanke i manuskriptens marginaler. Han önskade därför att det fanns ett sätt att bara skriva i marginalerna, utan att först behöva fylla arket med text för att marginaler skulle uppstå. En genväg som han givetvis prövade var att skriva i kanten av till exempel tvåträskningar och kallelser till domstol, men det var inte samma sak, och ledde inte till önskat resultat.

Ofissim skaldade:

»Som skenorna lägger sig tillrätta
inför det framrusande tåget
så faller dagarna på knä
inför de avlånga poeterna,
som doppar sina pennor
i solnedgångens röda bläck
och med sina signaturer
tar åt sig äran för dem
och sedan går ut och dricker sig fulla«

En uppfinning som Ofissim beundrade mycket var tratten. »Varför beundrar du tratten?« frågade någon. Ofissim svarade: »Trattens egenskap är att den samlar det utspridda. Jag beundrar den alltså för dess koncentrationsförmågas skull.«

Ofissims ansikte var fullt av svarta prickar, och det berodde inte, som somliga trodde, på dålig hy och hygien, utan på att han hade för vana att arbeta liggande på rygg i sängen. För detta ändamål hade han konstruerat en särskild ställning som höll pappersarket på plats ovanför honom, och ett särskilt bläckhorn, som nästan, men alltså inte helt, förhindrade att bläcket spillde och stänkte.

Tidvis hade han även experimenterat med den omvända lösningen: en konstruktion av rep, block, taljor och bälten som höll Ofissim på plats hängande ovanför manuskriptet. Ehuru han på så vis undvek att få sin vackra hy fläckad av bläck, och han genom att försätta sig i lätt gungning fick en ny och intressant handstil, förblev likväl den upphängde Ofissims skrivna arbeten ur rent litterär synvinkel otillfredsställande.

Bland Ofissims verk betraktas de som gått förlorade ofta som de främsta.

»Obesvarad kärlek«, sade Ofissim en gång då han var full, »är visserligen svår att uthärda. Men obesvarad fiendskap är inte mycket bättre.« Sedan teg han menande resten av kvällen, och askade sina cigariller på golvet istället för i askkoppen.